Adevărul despre PAȘTI

Pasajele biblice, marcările, comentariile și parțial ilustratele, au fost adăugate de traducător. În mare măsură sunt referințe la pasaje biblice, arhitecturi istorice și arheologice folosite de autor.

(TREBUIE MENȚIONAT – SURSELE de Informații precum Wikipedia – NU sunt întotdeuna considerabile! De aceea trebuie verificat de către cititor, daca ceea ce se afirma, corespunde cu „ADEVĂRUL”!
NORMA ADEVĂRULUI pentru fiecare credincios, trebuie sa fie **BIBLIA**!)

Toate citatele biblice din această carte sunt preluate din Biblia română**,**

DUMITRU CORLINESCU

Corlinescu 1924 revizuită 2010, 2014

BIBLIA FIDELĂ

Trebuie remarcat faptul că, o Biblie corectă trebuie sa fie tradusă astfel:

Testamentul Vechi după **Textul Masoretic**

Noul Testamentul după **Textus Receptus,**

iar una dintr-e cele mai indicate Biblii este;

1611 Versiunea King James (KJV).

Adevărul
despre
PAȘTI

Învierea lui Hristos nu a avut loc în duminica Paştelui. Nici „Paștele” nu este un termen creștin. Adevărata semnificație a diferitelor tradiții de Paște este dezvăluită în această broșură.

Această broșură nu este comercială!

Este publicată ca serviciu educațional gratuit în interes public de către Fundația Ambassador College.

Aceasta este traducera broşurii din limba germană
DIE WAHRHEIT ÜBER OSTERN
https://cog-ff.com/die_wahrheit_uber_ostern.pdf

2026

din engleza
The Plain Truth About Easter

Partea întâi: Text original: Herbert W. Armstrong (1892-1986)
© 1961, 1974, 1985, Fundația Colegiului Ambassador.
Partea a doua: Text de Herman L. Hoeh
© 1989, Fundația Colegiului Ambassador.
Toate drepturile rezervate.
Fotografie de copertă: www

ADEVĂRUL DESPRE PAȘTE

De ce oamenii cred lucrurile pe care le cred și fac lucrurile pe care le fac? Probabil că mulți oameni nu și-au pus niciodată această întrebare. Adesea, pur și simplu credem ce ni s-a spus în copilărie. Aceasta include ideea, în diferite societăți, că Paștele este cea mai importantă sărbătoare creștină și că este creștin să se respecte Postul Mare, Săptămâna Mare și Vinerea Mare, preparare produse de patiserie pentru Paște, vopsirea ouălor de Paște și mersul la biserică în Duminica Paștelui, ba chiar participarea la sărbătoarea răsăritului de soare.

Din pur instinct de turmă, majoritatea oamenilor cred multe lucruri care nu sunt adevărate. Obiceiuri și tradiții reprobabile sunt adesea cultivate în convingerea sinceră că sunt bune și poate chiar sfinte.

Zeița păgână Ișstar

Așadar, ce înseamnă termenul "Paște/Ostern"? [Chiar daca numele de Paște derivă lingvistic de la cuvântul ebraic Pesah, asta nu înseamnă că ceea ce se crede, înțelege și practică este bibic corect! La fel și cuvântele în germană „Ostern" și engleză „Easter" au aceeași rădăcină lingvistică, dar tradițiile de crediță și practicile sunt păgâne și nu corespund cu Cuvânil lui Dumnezeu=Biblia] Mulți oameni au fost făcuți să creadă că numele înseamnă "învierea lui Hristos". De șaisprezece sute de ani, în lumea occidentală se învață că Hristos a înviat din morți în dimineața de Paști. Dar aceasta este doar una dintre multele fabulații despre care apostolul Pavel i-a avertizat pe cititorii Noului Testament. Învierea lui Hristos nu a avut loc duminica. (**Pentru mai multe informații, consultați broșura**

noastră gratuită – numai in **germ.**Die Auferstehung war nicht an einem Sonntag **/ engl.** The Resurrection Was NOT on Sunday **= Învierea nu a avut loc duminica.)**

Termenul „Paște/Ostern/Easter” a ajuns la noi prin mitologia germanică și este doar o variantă a numelui zeiței asiriene și babiloniene Ishtar, care era numită „Astarte” în Fenicia. Ea era considerată soția zeului soare Baal, a cărui venerație este condamnată vehement în Biblie.

Paștele nu este menționat pe nume în Biblie, deși unele traduceri mai vechi pot da impresia opusă. Martin Luther, de exemplu, a tradus cuvântul grecesc pentru „Passah“ din Noul Testament prin "Ostern/Paște", dar aceasta a fost o greșeală. Această eroare a fost corectată în revizuirea din 1984 a Bibliei Luther.

(stg.)Zeița goală Ișstar și animalele ei. Ea ține șerpi în mâini.

- https://www.die-goetter.de/die-goettin-inanna-ishtar
- https://www.britannica.com/topic/Ishtar-Mesopotamian-goddess
- https://de.wikipedia.org/wiki/I%C5%A1tar
- https://www.museum-angerlehner.at/b/kultur--und-kunstgeschichte-der-frau-%7C-teil-i
- https://archive.org/details/britannica-encyclopedia-of-world-religions_202103/page/n103/mode/1up?view=theater
- https://archive.org/details/britannica-encyclopedia-of-world-religions_202103/page/n546/mode/1up?view=theater

Apostolii au respectat Paștile

Almanahul Mondial din 1968 afirmă la pagina 187: „În secolul al II-lea d.Hr., creştinii din Asia Mică [adică membrii comunităţilor neevreieşti care se formaseră prin lucrarea lui Pavel] sărbătoreau Paştele pe 14 Nisan, a şaptea lună a calendarului evreiesc [civil].” Aceasta este a 14-a zi a primei luni a calendarului sacru. Totuşi, ei nu sărbătoreau această zi ca „Paşte/Ostern/Easter”, ci ca „Pesah" .

Paştele, Zilele Azimilor/sărbătoarea Cincizecimii/~~Rusaliile~~ şi celelalte sărbători pe care Dumnezeu le-a instituit pentru totdeauna au fost ţinute de Isus, de primii apostoli și de creștinii pagâni:

> Faptele Apostolilor:
> 2:1. În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.
> 12:3. Cînd a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mîna și pe Petru. – Erau zilele praznicului Azimilor.
> 18:21. ci și-a luat rămas bun dela ei, și a zis: „Trebuie numaidecît ca sărbătoarea care vine, s-o fac în Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăș la voi.“ Și a plecat din Efes.
> 20:6. Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile.
> 20:16. Pavel se hotărîse să treacă pe lîngă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu peardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.
> Corinteni.
> 5:7. Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.
> 5:8. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.
> 16:8. Voi mai rămînea totuș în Efes pînă la Cincizecime,

Paştele este sărbătoarea care comemorează răstignirea lui Hristos (Luca 22:19).

> 19. Apoi a luat pîne; și, după ce a mulțămit lui Dumnezeu, a frînt-o, și le-a dat-o zicînd: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.“

Paştele, sărbătorit de Biserica adevărată primară, nu era fixat într-o duminică sau în orice altă zi a săptămânii, ci la o dată specifică din

calendar. Ziua săptămânii în care cade această dată se schimbă de la an la an.

SURSA: https://www.worldslastchance.com/romanian/yahuwahs-calendar/sabatul-lunar-in-aparare-partea-3.html

Originea sa caldeeană

Paștele, așa cum scrie Alexander Hislop în cartea sa „**The Two Babylons** / De la babilon la Roma" la pagina 103, „își poartă originea caldeeană scrisă pe frunte. Paștele nu înseamnă altceva decât Astarteea, unul dintre numele Reginei Cerurilor, Beltis..."
Traducerea pasajului cărții de limb.germ. „**Von Babylon nach Rom** von Alexander Hislop"

Ostern

Nun wollen wir Ostern untersuchen. Was bedeutet der Begriff Ostern an sich? Er ist keine christliche Bezeichnung. Er trägt seinen chaldäischen Ursprung auf der Stirn geschrieben. Der englische Begriff für Ostern, Easter, ist nichts anderes als Astarte, einer der Titel der Beltis, der Königin des Himmels, deren Name damals offensichtlich vom Volk Ninives genauso ausgesprochen wurde, wie es heute in England üblich ist. Dieser Name lautet – so fand ihn Layard auf den assyrischen Monumenten – Ishtar.[385] Die Anbetung Bels und Astartes wurde sehr früh in Britannien eingeführt, zusammen mit den Druiden, den »Priestern der Wälder«. Manche stellten sich vor, die druidische Anbetungsform sei zuerst von den Phöniziern eingeführt worden, die Jahrhunderte vor dem christlichen Zeitalter mit den Zinnminen Cornwalls Handel trieben. Aber die unzweifelhaften Spuren dieser Anbetung findet man in Gegenden auf den Britischen Inseln, in die die Phönizier niemals vorstießen, und überall hat sie unauslöschliche Zeichen des starken Einflusses hinterlassen, den sie auf die Gemüter der frühen Briten ausgeübt haben

Acum să examinăm Paștele. Ce înseamnă termenul Paște? Nu este un termen creștin. Are originile sale caldeene scrise pe frunte. Termenul englezesc pentru Paște, Easter, nu este altul decât Astarte, unul dintre titlurile lui Beltis, Regina Cerului, al cărei nume era pronunțat, se pare, de locuitorii din Ninive în același mod în care este pronunțat astăzi în Anglia. Acest nume este – așa cum l-a găsit Layard pe monumentele asiriene – Ishtar.[385] Cultul lui Bel și Astartes a fost introdus foarte devreme în Britania, odată cu druizii, „preoții pădurilor”. Unii și-au imaginat că forma druidică de cult a fost introdusă pentru prima dată de fenicieni, care făceau comerț cu minele de staniu din Cornwall cu secole înainte de era creștină. Dar urmele indubitabile ale acestei venerații se găsesc în părți ale insulelor britanice în care fenicienii nu au pătruns niciodată și peste tot a lăsat urme de neșters ale influenței puternice pe care a exercitat-o asupra minții primilor britanici...

Zeii păgâni din vechime aveau multe nume. Deşi această zeiţă era numită Astarte de către fenicieni, ea apare sub numele de Ishtar pe monumentele excavate în Ninive de către arheologul britanic Austen Layard (A. H. Layard, Ninive and Babilon, vol. II, p. 629). Bel, un idol masculin menţionat în Vechiul Testament (vezi Isaia 46:1; Ieremia 50:2 şi 51:44), era numit şi „Moloh” conform acestei practici.

Figurile de lut înfățișate pe această pagină și pe pagina anterioară o reprezintă pe zeița fertilității Ișstar, de la al cărei nume derivă cuvântul „Paște/Ostern/Easter”.

Servicii de fotografii istorice

Isaia 46:1

1. „Bel se prăbușește, Nebo cade; idolii lor sînt puși pe vite și dobitoace; idolii pe cari-i purtați voi au ajuns o sarcină, o povară pentru vita obosită!

Ieremia 50:2;

2. «Dați de știre printre neamuri, dați de veste și înălțați un steag! Vestiți, n-ascundeți nimic! Spuneți: «Babilonul este luat! Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit! Idolii lui sînt acoperiți de rușine, idolii lui sînt sfărîmați!

Ieremia 51:44

44. Voi pedepsi pe Bel în Babilon, îi voi smulge din gură ce a înghițit, și neamurile nu se vor mai îngrămădi în el: chiar și zidul Babilonului va cădea!

Deoarece Solomon a adus jertfe lui Moloh şi altor idoli păgâni, Dumnezeu l-a condamnat Dumnezeu l-a condamnat și a smuls regatul lui Israel de la fiul său (vezi **1 Împărați 11:1-11**, în special versetul 7, unde Moloh este descris ca fiind un "idol abominabil").

1. Împăratul Solomon a iubit multe femei străine, afară de fata lui Faraon; Moabite, Amonite, Edomite, Sidoniene, Hetite,
2. cari făceau parte din neamurile despre cari Domnul zisese copiilor lui Israel: „Să nu intrați la ele, și nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce negreșit inimile înspre dumnezeii lor.“ De aceste neamuri s-a alipit Solomon, tîrît de iubire.
3. A avut de neveste șapte sute de crăiese împărătești și trei sute de țiitoare; și nevestele i-au abătut inima.
4. Cînd a îmbătrînit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeului său, cumfusese inima tatălui său David.
5. Solomon s-a dus după Astartea, zeița Sidonienilor, și după Milcom, urîciunea Amoniților.
6. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David.
7. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urîciunea Moabului, pentru Moloc, urîciunea fiilor lui Amon.
8. Așa a făcut pentru toate nevestele lui străine, cari aduceau tămîie și jertfe dumnezeilor lor.
9. Domnul S-a mîniat pe Solomon, pentrucă își abătuse inima dela Domnul Dumnezeul lui Israel, care i Se arătase de două ori.
10. În privința aceasta îi spusese să nu meargă după alți dumnezei; dar Solomon n-a păzit poruncile Domnului.
11. Și Domnul a zis lui Solomon: „Fiindcă ai făcut așa, și n-ai păzit legămîntul Meu și legile Mele pe cari ți le-am dat, voi rupe împărăția dela tine și o voi da slujitorului tău.

În Hislop citim: „Sărbătoarea despre care istoria Bisericii din secolele al III-lea și al IV-lea ne vorbește sub numele de «Paște» era complet diferită de sărbătoarea celebrată acum de Biserica Romană și nu era cunoscută la acea vreme sub numele de Ostern/Easter/Paște sau cu alți termeni similari. Se numea Pesah și... a fost sărbătorită foarte devreme de mulți care se numeau creștini... Inițial a coincis inițial cu perioada Paștelui iudaic, când Hristos a fost răstignit... Această sărbătoare nu a fost marcată de obiceiuri păgâne; și nici nu a fost precedată de o perioadă de post" (Von Babylon nach Rom S. 94 /The Two Babylons, S. 104).

Dumnezeu a poruncit poporului Său să țină Paștele pentru totdeauna (**Exodul 12:24**).

> **24.** Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copiii voștri **în veac.**

Această poruncă a fost dată pe când israeliții se aflau încă în Egipt, înainte de Vechiul Legământ și de Legea Mozaică. Ea simboliza – chiar înainte de răstignire – moartea lui Hristos pentru iertarea păcatelor noastre, ca o prefigurare a acestui eveniment viitor. La ultima sa sărbătoare a Paștelui, Hristos a înlocuit simbolurile originale ale Paștelui – sângele și carnea unui miel – cu noile simboluri ale vinului și pâinii nedospite.

Isus nu a abolit sărbătoarea Paștelui - el doar i-a schimbat simbolurile. Toți apostolii lui Hristos, la fel ca membrii adevăratei biserici din primul secol, au sărbătorit-o în a paisprezecea zi a primei luni a calendarului sacru. Acum este o comemorare a morții lui Hristos și reafirmă, an de an, credința creștinului în semnificația trupului frânt și a sângelui vărsat al lui Hristos pentru iertarea păcatelor noastre.

Însă, până acum, aproape întreaga lume occidentală a înlocuit acest festival cu o sărbătoare care comemorează zeul soarelui Baal și „soția" sa, **Astarte**.

Sărbătoarea Paștelui nu este în niciun fel creștină și totuși milioane de oameni o sărbătoresc sub presupunerea că îl onorează pe Isus Hristos. „Dumnezeu, care în trecut a trecut cu vederea o asemenea neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (**Faptele Apostolilor 17:30**).

> **30.** Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască;

Ouă vopsite

Știați că ouăle de Paște vopsite jucau un rol important în vechiul cult misterios babilonian, la fel ca și astăzi în tradițiile de Paște? Da, și ele sunt păgâne.

În cartea sa, **The Mythology and Rites of the British Druids** = Mitologia și riturile druizilor britanici (p. 210), Edward Davies subliniază faptul că druizii din vechime purtau un ou ca emblemă sacră a ordinului lor păgân.

În multe culturi antice, oul era considerat sacru; în Egipt și Orient, juca un rol important în ceremoniile cultice.

James Bonwick scrie: ,,Templele egiptene erau decorate cu ouă. Bunsen face referire la „oul lumii" - un simbol al vieții fertile -, provenind din gura marelui zeu egiptean. Oul mistic din Babilon, din care a ieșit Venus Ishtar, a căzut din cer în Eufrat. În Egipt, ouăle pictate erau ofrande sacre de Paște; în China și Europa, ele sunt încă așa și astăzi. Paștele sau primăvara era perioada nașterii, atât pe pământ, cât și în ceruri."(Egyptian Belief and Modem Thought = Credința egipteană și gândirea modernă, Paginile 211–212).

Sărbătorirea răsăritului de soare de Paște

În unele ţări, duminica Paştelui se sărbătoreşte la răsăritul soarelui. Să citim ce a spus Dumnezeu când i-a arătat profetului Ezechiel, într-o viziune – care se aplică şi în zilele noastre – păcatele poporului său: ,,… Fiul omului, vezi asta? Dar vei vedea lucruri şi mai groaznice decât acestea [Ezechiel tocmai văzuse într-o viziune cum unii care pretindeau că aparţin poporului lui Dumnezeu practicau idolatria]. Şi m-a dus în curtea interioară a casei Domnului; şi iată... între pridvor şi altar stăteau vreo douăzeci şi cinci de bărbaţi, care... îşi întorseseră chipul spre răsărit şi se rugau spre răsărit, închinându-se soarelui. Şi el mi-a vorbit: Fiul omului, vezi tu astea? Nu-i este de ajuns casei lui Iuda să comită aici aceste urâciuni...? De aceea voi acţiona cu asprime împotriva lor, ochii mei nu vor avea milă de ei şi nu voi fi îndurător. Chiar dacă îmi strigă cu voce tare în urechi, nu vreau să-i aud." (**Ezechiel 8:15-18**).

> **15. Şi El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Vei mai vedea şi alte urîciuni mai mari decît acestea!"**
> **16. Şi m-a dus în curtea dinlăuntru a Casei Domnului. Şi iată că la uşa Templului Domnului, între pridvor şi altar, erau aproape douăzeci şi cinci de oameni, cu dosul**

întors spre Templul Domnului şi cu faţa spre răsărit; şi se închinau înaintea soarelui spre răsărit.
17. Şi El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Este prea puţin oare pentru casa lui Iuda că săvîrşesc ei urîciunile pe cari le săvîrşesc aici? Trebuia să mai umple şi ţara cu silnicie şi să nu înceteze să Mă mînie? Iată că ei îşi apropie ramura de nas!
18. De aceea şi Eu, voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă, şi nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta."

Aceasta se referă la același obicei urmat de milioane de oameni în fiecare dimineață de Paște – sărbătoarea răsăritului de soare – când, cu fața spre soarele care răsare în est, participă la o ceremonie religioasă în onoarea zeului soare și a consoartei sale, zeița Astarte/Ostara (Paste). Induși în eroare de ideea că aceasta este o

Cu mii de ani înainte de moartea şi învierea lui Isus Hristos, babilonienii participau la sărbătorirea răsăritului de soare.

Imagine de Ken Tunell

practică creștină, milioane de oameni practică în fiecare Paște exact această formă a vechiului cult al soarelui, adorarea zeului soarelui Baal. În multe pasaje din Biblie se revelează că aceasta este o idolatrie îngrozitoare în ochii lui Dumnezeu.

Cum s-a strecurat Paștele păgân în biserică

Înainte de a analiza pe scurt desfășurarea acestei mari seducții, trebuie să fim conștienți de două aspecte:

În primul rând, Isus și apostolii nu au prezis răspândirea universală și recunoașterea pe scară largă a adevăratei biserici nou-testamentale, ci au profeţit că marea majoritate se va îndepărta de adevăr. Prevăzând o mare cădere la nivel mondial a credinței transmise odinioară, apostolul Pavel le scrie tesalonicenilor: „Căci deja se agită misterul răutății ... " Biserica exista de doar douăzeci de ani când el a scris asta. Era o referire la „misterele caldeene", ale căror două sărbători principale erau precursorii sărbătorilor actuale de Crăciun și Paște.

Zum zweiten: Obwohl Jesus sagte, daß die Pforten des Grabes seine Kirche nicht überwältigen würden, ist im Neuen Testament vorhergesagt, daß es sich um eine „kleine Herde" handeln würde - und nicht um eine große, allgemein anerkannte, universelle Kirche (Luca 12:32).

> **32.** Nu te teme, turmă mică; pentrucă Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.

Lumea de astăzi nu este conștientă de acest fapt.

Două biserici – una falsă, una adevărată

În profeţiile din Noul Testament sunt descrise două biserici.

Cea mare şi puternică, care este parte a lumii, care domină multe națiuni prin influența politică şi este conectată cu „Sfântul Imperiu Roman", este descrisă mai detaliat în Apocalipsa 17.

> **1.** Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.
> **2.** Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!"
> **3.** Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.

4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.
5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pămîntului."
6. Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinţilor şi de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.
7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?" Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.
8. Fiara, pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la perzare. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieţii, se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, şi va veni. -
9. Aici este mintea plină de înţelepciune. - Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe cari şade femeia.
10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.
11. Şi fiara, care era, şi nu mai este, ea însăş este al optulea împărat: este din numărul celor şapte, şi merge la perzare.
12. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sînt zece împăraţi, cari n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.
13. Toţi au acelaş gînd, şi dau fiarei puterea şi stăpînirea lor.
14. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sînt cu El, de asemenea îi vor birui.
15. Apoi mi-a zis: „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva, sînt noroade, gloate, neamuri şi limbi.
16. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca, şi o vor arde cu foc.
17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului."

Această biserică este descrisă precum o biserică cu mult fast, ritualuri grandioase şi ostentaţie exterioară, acoperită cu purpură, stacojiu şi aur – mândră, lumească, lăudăroasă. Ea este descrisă ca o seducătoare mondială – toate naţiunile occidentale sunt îmbătate spiritual de învăţăturile ei false, orbite de învăţăturile şi obiceiurile acestei biserici preluate din păgânism, încât nu mai sunt în stare să distingă adevărul de eroare în domeniul religios.

Dar cum a putut această biserică falsă, așa cum a fost prezis în Cuvântul lui Dumnezeu, să seducă atât de mulţi oameni? Sunt seduși și oamenii care s-au detașat de ea pentru a forma propriile comunităţi religioase?

Da, așa este. Din versetul 5 se vede că biserica falsă este o biserică mamă. Fiicele ei sunt, de asemenea, biserici care au ieșit din ea în semn de protest, dar care, în fond, aparţin familiei ei, caracterizate prin învăţături și obiceiuri păgâne.

Și ele devin parte integrantă a acestei lumi, participă la politica ei – același comportament care a transformat-o pe mama lor în „curvă”.

Întreaga familie decăzută – mama și sute de confesiuni fiice, divizate între ele și dezbinate în privința multor învăţături, dar unite în celebrarea sărbătorilor care provin din păgânismul precreștin – toate poartă un nume de familie comun.

Ele se numesc „creștine”, dar Dumnezeu le numește altfel: „… un secret: „Marele Babilon” (literal: „Taina, Babilonul cel Mare”).

Numele „Babilon” înseamnă „confuzie”. Dumnezeu numește oamenii și instituţiile după natura lor. Astăzi încă mai avem vechile rituri secrete babiloniene, dar sub masca „creștinismului”.

Dar atunci ce s-a întâmplat cu adevărata Biserică?

Adevărata biserică – o turmă mică și împrăștiată

Biserica lui Dumnezeu, al cărei cap este Iisus Hristos, s-a abătut de la calea cea dreaptă? S-a pierdut ea în sistemul descris mai sus?

Nu, porţile mormântului nu au putut niciodată să copleșească Biserica lui Dumnezeu și nu vor putea niciodată să o facă. Adevărata Biserică nu a pierit niciodată.

Ea este descrisă în profeţia biblică ca o „turmă mică”. Noul Testament descrie această Biserică ca o comunitate persecutată în mod constant și disprețuită de marile Biserici, deoarece nu este din această lume și nu participă la evenimentele politice ale acestei lumi, ci s-a păstrat neîntinată de lume. Adevărata Biserică a respectat întotdeauna poruncile lui Dumnezeu și a rămas fidelă credinţei lui Isus (Apocalipsa 12:17).

> **17. Și balaurul, mîniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.**

Ea a respectat sărbătorile lui Dumnezeu și nu sărbătorile păgâne. Ea este plină de puterea Duhului lui Dumnezeu.

Dar dacă adevărata Biserică nu a devenit mare și populară, unde a dispărut? Unde se afla ea în Evul Mediu? Unde se află astăzi? (Broșura noastră gratuită, *Unde este adevărata Biserică?, oferă răspunsuri la aceste întrebări*.)

În primul rând, trebuie să ne amintim că adevărata biserică nu este o organizație politică, ci un organism spiritual. Este alcătuită din toți acei oameni ale căror inimi și vieți au fost transformate de Duhul lui Dumnezeu, indiferent dacă sunt adunați într-un singur loc sau trăiesc individual și împrăștiați.

Creștinii au sărbătorit Pesah

Isus Hristos a sărbătorit Pesah, la fel ca și apostolul Ioan. În Scoția, creștinii au continuat să sărbătorească Paștele până în secolul al VII-lea.

Știm acest lucru de la istoricul și părintele bisericii Beda, a cărui lucrare, ***Ecclesiastical History of the English Nation= Istoria ecleziastică a națiunii engleze***, oferă unele surprize pentru mulți care presupun că Hristos și primii apostoli au sărbătorit Paștele.

Beda scrie, de exemplu: ***„Ioan, urmând obiceiurile Legii, obișnuia să înceapă Paștele [de fapt, Pesah] în seara celei de-a paisprezecea zile a lunii întâi, fie că era Sabat, fie într-o altă zi”*** (III:25).

Apostolul Ioan a scris cinci cărți ale Noului Testament și a fost ***„ucenicul pe care îl iubea Isus”*** (Ioan 20:2). După cum a scris teologul catolic Beda, el a sărbătorit Paștele în ziua a paisprezecea a primei luni (Nisan), exact așa cum poruncise Dumnezeu pe vremea lui Moise.

Dar de unde a luat Ioan acest obicei? Ei bine, el a urmat exemplul lui Isus Hristos însuși. ***„...nici Domnul nostru, autorul și dătătorul Evangheliei, nu a instituit sacramentul Noului Testament pentru Biserică în amintirea Pătimirii Sale în...*** **[nicio altă zi]** ***decât în a paisprezecea”*** (Beda, ibid.).

Beda repetă astfel ceea ce este deja scris în Biblie – că Hristos a introdus simbolurile din Noul Testament, pâinea și vinul, în a paisprezecea zi a primei luni.

Sărbătoarea **Pesah** din Noul Testament, conform exemplului lui Hristos și al lui Ioan, a fost păstrată de grupuri izolate încă câteva secole. Beda relatează (II, 19) că credincioșii din Scoția îl sărbătoreau încă în secolul al VII-lea.

Sub presiunea persecuției și opoziției constante din partea puterilor conducătoare ale acestei lumi, este dificil pentru astfel de oameni să rămână uniți în exterior. Împrăștierea poporului lui

Dumnezeu a fost profeţită (Daniel 12:7;

> 7. Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor rîului; el și-a ridicat spre ceruri mîna dreaptă și mîna stîngă, și a jurat pe Cel ce trăiește vecinic, că va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme, și că toate aceste lucruri se vor sfîrși cînd puterea poporului sfînt va fi zdrobită de tot."

Ezechiel 34:5-12;

> 5. Astfel ele s-au risipit, pentrucă n-aveau păstor, au ajuns prada tuturor fiarelor cîmpului, și s-au risipit.
> 6. Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte; oile Mele sînt risipite pe toată fața țării, și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută!"
> 7. De aceea, păstorilor, ascultaţi Cuvîntul Domnului!
> 8. „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, pentrucă oile Mele au ajuns de jaf şi sînt prada tuturor fiarelor cîmpului, din lipsă de păstor, pentrucă păstorii Mei n-au nicio grijă de oile Mele, ci se păşteau numai pe ei înşişi, şi nu păşteau oile Mele", -
> 9. de aceea, păstorilor, ascultaţi Cuvîntul Domnului!
> 10. Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mînile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile, şi nu se vor mai paşte nici pe ei înşişi; căci Îmi voi izbăvi oile din gura lor, şi nu le vor mai sluji ca hrană!"
> 11. Căci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele, şi le voi cerceta!
> 12. Cum îşi cercetează un păstor turma cînd este în mijlocul oilor sale împrăştiate, aşa Îmi voi cerceta Eu oile, şi le voi strînge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori şi negură.

Ieremia 23:1-2;

> 1. „Vai de păstorii cari nimicesc și risipesc turma pășunei mele, zice Domnul."
> 2. „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor cari pasc pe poporul meu: «Pentrucă Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit, și nu v-ați îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre, zice Domnul."

Matei 26:31).

> 31. Atunci Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.»

A început în biserica primară cu un val de persecuții (Faptele Apostolilor 8:1).

> 1. Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.

Ignorat de majoritatea istoricilor

Cărţile de istorie seculară rareori conţin ceva despre acest adevărat „Trupul lui Hristos”. Lumea acordă foarte puțină atenție activităților acestei „mici turme” pe care o urăște și o disprețuiește, care, alungată în sălbăticie de persecuții, a trăit întotdeauna oprimat și, de obicei, împrăștiat. Cu toate acestea, există suficiente dovezi în surse istorice fiabile care arată că ea a existat până în prezent, de-a lungul tuturor secolelor.

În **Apocalipsa 12**, această biserică apare într-o formă simbolică, având slava care i-a fost acordată de Duhul lui Dumnezeu. Acolo se vede și cum aceasta păzește poruncile lui Dumnezeu și este alungată din civilizație pentru o perioadă de 1260 de ani (325 până în 1585).

1. În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna supt picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.
2. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască.
3. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete.
4. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ.Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentruca să-i mănînce copilul, cînd îl va naște.
5. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cîrmuiască toate neamurile cu un toiag de fer. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie.
6. Şi femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şase zeci de zile.
7. Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei,
8. dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer.
9. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.
10. Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mîntuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, şi stăpînirea Hristosului Lui; pentrucă pîrîşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.
11. Ei l-au biruit, prin sîngele Mielului şi prin cuvîntul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar pînăla moarte.
12. De aceea bucuraţi-vă, ceruri, şi voi cari locuiţi în ceruri! Vai de voi, pămînt şi mare! Căci diavolul s-a pogorît la voi, cuprins de o mînie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme.

13. Cînd s-a văzut balaurul aruncat pe pămînt, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească.
14. Şi cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi, şi jumătatea unei vremei, departe de faţa şarpelui.
15. Atunci şarpele a aruncat din gură apă, ca un rîu, după femeie, ca s-o ia rîul.
16. Dar pămîntul a dat ajutor femeii. Pămîntul şi-a deschis gura, şi a înghiţit rîul, pe care-l aruncase balaurul din gură.
17. Şi balaurul, mîniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos.

Deja în vremea lui Pavel, mulți din comunitățile din Antiohia, Ierusalim, Efes, Corint și din alte părți s-au îndepărtat de adevărata credință. Au apărut diviziuni. Indiferent dacă acești oameni se convertiseră sau nu înainte, ei nu mai aparțineau bisericii lui Dumnezeu, chiar dacă se întâlneau în continuare cu cei care se convertiseră cu adevărat. În aceste comunități acționa deja „taina răutății". Cu timpul, numărul celor care se îndepărtau a crescut tot mai mult. Deja în anul 125 d.Hr., majoritatea membrilor din majoritatea comunităților, în special cei care nu erau de origine evreiască, continuau să practice multe dintre vechile obiceiuri și credințe păgâne, în timp ce pretindeau că sunt creștini. Treptat, în biserica aparent unitară, numărul celor care se supuneau lui Dumnezeu și se lăsau conduși de Duhul Său a devenit din ce în ce mai mic. După ce Constantin a preluat practic controlul asupra Bisericii vizibile, care se declara creștină, la începutul secolului al IV-lea, această organizație a devenit aproape în întregime păgână și a început să-i excomunice și să-i persecute pe toți cei care continuau să se țină de Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, adevărații creștini, care, deși trăiau împrăștiați, formau singura biserică creștină adevărată, s-au văzut nevoiți să fugă pentru a-L putea sluji pe Dumnezeu. Astfel, biserica organizată, vizibilă din exterior, care a ajuns la o mare putere, era biserica falsă, curva din Apocalipsa 17.

1. Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.
2. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!"
3. Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.

4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.
5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pămîntului."
6. Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinţilor şi de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.
7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?" Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.
8. Fiara, pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la perzare. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieţii, se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, şi va veni. –
9. Aici este mintea plină de înţelepciune. – Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe cari şade femeia.
10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.
11. Şi fiara, care era, şi nu mai este, ea însăş este al optulea împărat: este din numărul celor şapte, şi merge la perzare.
12. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sînt zece împăraţi, cari n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.
13. Toţi au acelaş gînd, şi dau fiarei puterea şi stăpînirea lor.
14. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sînt cu El, de asemenea îi vor birui.
15. Apoi mi-a zis: „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva, sînt noroade, gloate, neamuri şi limbi.
16. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca, şi o vor arde cu foc.
17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului."

Introdus în biserică

Nimic nu ilustrează această dezvoltare mai viu decât modul în care Paștele a fost introdus în Biserica Apuseană.

Enciclopedia Britanica, ediția a XI-a, vol. VIII, p. 828–829, scrie:

,,În Noul Testament și în scrierile Părinților Bisericii apostolice nu se găsește nicio referire la sărbătorirea Paștelui ... Primii creștini [Biserica originală, adevărată] au continuat să sărbătorească sărbătorile iudaice [adică ale lui Dumnezeu], deși într-un mod nou, pentru a comemora evenimentele pe care acele sărbători le prefigurau. Pesah continuat să fie sărbătorit, însă cu noua înțelegere că Hristos a fost considerat ca fiind adevăratul Miel pascal și **„Întîiul născut dintre cei care au adormit”** (1 Corinteni 15:20).

20. Dar acum, Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți.

Deși Biserica creștină sărbătorea Paștele încă de foarte devreme, între creștinii de origine iudaică și cei de origine păgână a izbucnit o dispută lungă și aprigă cu privire la ziua în care trebuia sărbătorită această sărbătoare. Pentru creștinii iudei ... postul se încheia ... în seara zilei de 14 a lunii ... indiferent în ce zi a săptămânii cădea această zi de 14. Păgânii creștini [fondatorii Bisericii, care au înlocuit adevărata doctrină creștină cu doctrine păgâne și care le predau și le practică până în prezent] ... au declarat prima zi a săptămânii ca zi de comemorare a Învierii și au sărbătorit vinerea precedentă în memoria Răstignirii; Nu conta pentru ei în ce zi a lunii se întâmpla asta.

Se poate spune că bisericile occidentale sărbătoreau Paștele în general în prima zi a săptămânii, în timp ce bisericile orientale [în care se aflau majoritatea membrilor rămași ai adevăratei biserici creștine] respectau regula iudaică [adică sărbătoreau **Pesah** iudaic în a 14-a zi a primei luni din calendarul sfânt și nu în ziua paștelui păgân].

Policarp, un ucenic al evanghelistului Ioan și episcop de Smirna, a vizitat Roma în anul 159 pentru a discuta această chestiune cu Anicetus, episcopul de acolo. El a insistat ca procedura transmisă de primii apostoli, conform căreia se sărbătorea ziua de 14, să fie păstrată. Anicetus a refuzat însă. Aproximativ patruzeci de ani mai târziu (197), aceeași chestiune a fost discutată din nou, de data aceasta între Victor, episcopul Romei, și Polikrates, arhiepiscopul proconsulatului Asiei [această zonă cuprindea comunitățile din Efes, Galatia,

Antiohia şi Filadelfia, precum şi celelalte comunităţi menţionate în Apocalipsa 2 şi 3, care fuseseră întemeiate de apostolul Pavel]. Această provincie era singura din zona creştină care încă mai păstra obiceiurile iudaice. Viktor a cerut acestor comunităţi să se adapteze la practicile romane. Polykrates a refuzat cu fermitate să facă acest lucru şi a prezentat o serie de motive serioase pentru aceasta. În consecinţă, Victor a emis un decret de excomunicare împotriva lui Polikrates şi a creştinilor care continuau să păstreze obiceiurile orientale [adică urmau calea lui Dumnezeu, aşa cum o făcuseră Isus, Petru, Pavel şi întreaga Biserică primară şi adevărată]. Cu toate acestea, el a fost împiedicat să pună în aplicare decretul [de către alţi episcopi] ... iar bisericile din Asia au putut să-şi practice în continuare credinţa fără restricţii. De atunci, obiceiul iudaic [Paştele creştin] a renăscut ocazional, dar nu a putut să se menţină pe termen lung.

Culver Pictures

IMAGINEA NOASTRĂ arată cum ar fi putut arăta Conciliul de la Niceea (convocat de împăratul Constantin).

Rezolvarea definitivă a acestei controverse a fost unul dintre motivele care l-au determinat pe Constantin să convoace Conciliul de la Niceea în anul 325. La acea vreme, doar sirienii şi antiohienii mai păstrau sărbătoarea zilei de 14. Consiliul a decis în unanimitate că Paştele trebuie sărbătorit într-o duminică, şi anume în aceeaşi duminică în întreaga lume; de acum înainte, nimeni nu mai avea voie să urmeze orbirea iudeilor [în limbaj clar: nimeni nu mai avea voie să urmeze căile lui Hristos şi ale adevăratei Biserici].

… Cei puțini care s-au separat de biserica [organizată politic] și au continuat să sărbătorească ziua de 14 au fost numiți ***quartodezimani***; Disputa în sine a intrat în istorie sub numele de ***disputa quartodezimană***. Biserica organizată politic a crescut la dimensiuni și putere enorme, preluând obiceiurile păgâne populare și înlocuind învățăturile și practicile lui Isus Hristos și ale adevăratei Biserici.

TRADIȚII DE PAȘTE DIN ÎNTREAGA LUME

Sărbătorile răsăritului de soare sunt foarte populare în Statele Unite

Tineri americani pictează ouă

Femei grecești în ținutele lor de Paște

SLUJBA DE LA MIEZUL NOPȚII
în Ierusalim

sus: **in Grecia se coace pâine de Paște**

stânga: **procesiune de Paște în Columbia**

Femeie unguroaică cu un coș cu ouă colorate

Jocul Patimilor în Filipine

Klar & Wahr; Srock Market — Harvey Lloyd;
Victor Englebert: Vlesri Associates, lnc. — Joseph Viesti; Sygma

Adevărații creștini au celebrat Pesah

Noul Testament arată clar că Isus, apostolii şi biserica nou-testamentară, şi anume atât iudeii, cât şi păgânii creştini, respectau zilele de sabat săptămânale şi anuale ale lui Dumnezeu. Acest lucru poate fi văzut, de exemplu, în **Faptele Apostolilor 2:1**;

> **1.** În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.

12:3-4;

> **3.** Cînd a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mîna și pe Petru. – Erau zilele praznicului Azimilor. –
> **4.** După ce l-a prins, și l-a băgat în temniță, l-a pus supt paza a patru cete de cîte patru ostași, cu gînd ca după Paște să-l scoată înaintea norodului.

18:21;

> **21.** ci și-a luat rămas bun dela ei, și a zis: „Trebuie numaidecît ca sărbătoarea care vine, s-o fac în Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăș la voi.“ Și a plecat din Efes.

20:6,16;

> **6.** Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile.
> **16.** Pavel se hotărîse să treacă pe lîngă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu peardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.

1 Corinteni 16:8.

> **8.** Voi mai rămînea totuș în Efes pînă la Cincizecime,

Şi Eusebius, un istoric din primul secolul, susține că creştinii sărbătoreau **Pesah în data de 14 Nisan**, prima lună **a calendarului sfânt**:

„Atunci s-a ridicat o întrebare de o importanță nu tocmai neglijabilă. Conform unei tradiții mai vechi, comunitățile din întreaga Asie considerau că a paisprezecea zi a lunii – ziua în care evreilor li se poruncea să sacrifice mielul – trebuia să fie sărbătorită ca Paștele Mântuitorului ... Episcopii Asiei, cu Polykrates în frunte, doreau să păstreze vechiul obicei care le fusese transmis. El însuși [Polycrates] a descris într-o scrisoare adresată lui Victor și Bisericii din Roma tradiția care i-a fost transmisă, cu următoarele cuvinte:
‚Noi păstrăm doar ziua exactă, fără a adăuga sau omite ceva. Căci și în Asia s-au stins mari lumini [personalități], care vor învia în ziua revenirii Domnului, când El va coborî din ceruri în slava Sa și îi va aduna pe toți sfinții în jurul Său. Printre aceștia se află Filip, unul

dintre cei doisprezece apostoli... și, în plus, Ioan, care a fost atât martor, cât și învățător și care s-a sprijinit de pieptul Domnului ... și Policarp din Smirna, episcop și martir; și Thraseas, episcop și martir din Eumenia ... fericitul Papirius, numit și Melito ... Toți aceștia au sărbătorit a paisprezecea zi a Paștelui, conform Evangheliei, fără a se abate în niciun fel, respectând cu strictețe regulile credinței.' " (Eusebiu, Istoria bisericii, Cartea V, Capitolele XXIII și XXIV).

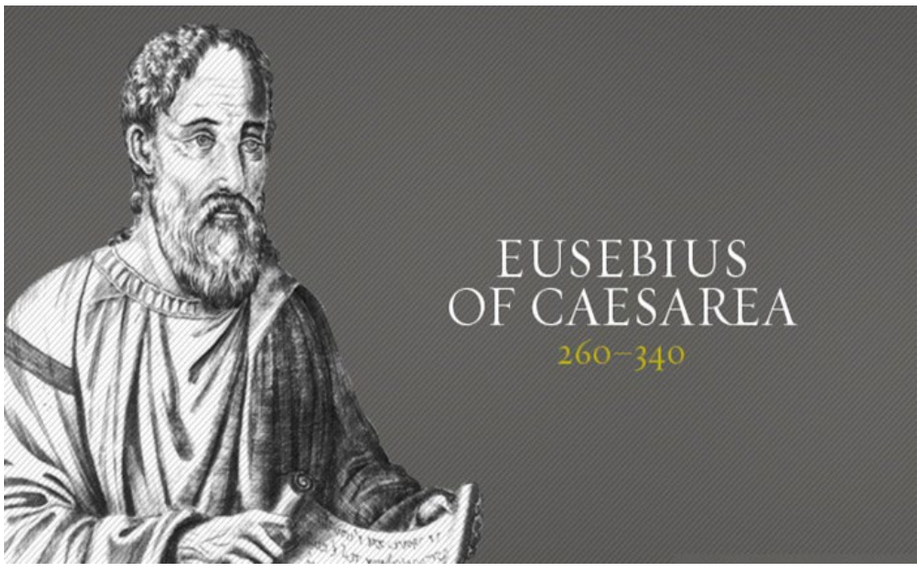

Însă, pe măsură ce falsa biserică, impregnată de păgânism, a câştigat tot mai multă influenţă şi putere politică, în secolul al IV-lea d.Hr. toţi creştinii care respectau Sabatul şi sărbătorile lui Dumnezeu au fost ameninţaţi cu pedeapsa cu moartea prin decret. Din această cauză, mulţi creştini au fost nevoiţi să fugă pentru a-şi salva viaţa.

O altă parte importantă a Bisericii lui Dumnezeu, care nu a fugit, ci a rămas credincioasă adevărului lui Dumnezeu, a suferit moartea de martir **Apocalipsa 2:13**;

> **13.** „Ştiu unde locuieşti: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ţii Numele Meu, şi n-ai lepădat credinţa Mea nici chiar în zilele acelea cînd Antipa, marturul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuieşte Satana.

6:9;

> **9.** Cînd a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră.

13:15;

> **15.** I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorîți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

17:6;

> **6.** Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinților și de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.

18:24.

> **24.** și pentrucă acolo a fost găsit sîngele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost jungheați pe pămînt."

Ei au iubit ascultarea față de Dumnezeu mai mult decât propria lor viață. Cum este cu dumneavoastră?

Cu toate acestea, în ciuda persecuțiilor, a dispersării și a disprețului lumii, mulți creștini din toate generațiile au menținut vie Biserica lui Dumnezeu – biserica, care este formată din cei care au Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Ce a poruncit Dumnezeu

„Comuniunea", numită și „Cina Domnului", este o imitare a Sărbătorii Paștelui. Pentru Paște/Pesah, precum și pentru toate celelalte practici, se aplică avertismentul lui Iuda, ,,pentru credință [trebuie luptă], care a fost transmisă sfinților odată pentru totdeauna" (**Iuda 3**).

> **3.** Prea iubiților, pe cînd căutam cutot dinadinsul să vă scriu despre mîntuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

După ce am examinat originile păgâne ale Paștelui/Pesah, acum vrem să analizăm cum ar trebui sărbătorit Paștele/Pesah. Principiul nostru călăuzitor este conduita lui Isus Hristos, de a cărui moarte ne este amintită prin această sărbătoare.

În **Luca 22:14-20** citim: *,,Și când a venit ceasul, El s-a așezat … Și a luat pâinea, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: Acesta este trupul meu, care este dat pentru voi; faceți aceasta în amintirea mea. La fel și potirul după cină și a spus: Acest potir este noul legământ în sângele meu, care va fi vărsat pentru voi!"*

> **14.** Cînd a sosit ceasul, Isus a şezut la masă cu cei doisprezece apostoli.
> **15.** El le-a zis: „Am dorit mult să mănînc Paştele acestea cu voi înainte de patima Mea;
> **16.** căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mînca, pînă la împlinirea lor în Împărăţia lui Dumnezeu."
> **17.** Şi a luat un pahar, a mulţămit lui Dumnezeu, şi a zis: „Luaţi paharul acesta, şi împărţiţi-l între voi;

18. pentrucă vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viţei, până când va
veni Împărăţia lui Dumnezeu."
19. Apoi a luat pâine; şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi le-a dat-o
zicând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre
pomenirea Mea."
20. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, şi li l-a dat, zicând: „Acest pahar
este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi."

Astfel, Hristos a introdus simbolurile din Noul Testament, pâinea și vinul, la un moment prestabilit.

El le-a poruncit și ucenicilor săi să păstreze acest obicei, în memoria lui. Modul de celebrare a Pesah/Paștelui din Noul Testament a fost introdus de El în ajunul morții Sale.

Din **Matei 26:20** reiese că toate acestea s-au petrecut într-o seară, și nu într-o duminică dimineața.

20. Seara, Isus a ședut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi.

Isus știa că timpul Lui sosise. El a fost Mielul Paștelui care a fost jertfit pentru noi (**1 Corinteni 5:7**).

7. Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat;
căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.

De la începuturi, Paștele era sărbătorit în seara (adică la începutul) celei de-a paisprezecea zile a primei luni după calendarul sfânt. În seara acelei ultime Cine Pascale, seara în care Isus urma să fie trădat mai târziu, Isus a introdus simbolurile Noului Testament – pâinea nedospită și vinul – în locul mielului sacrificat în mod obișnuit în fiecare an. (Mai multe detalii despre Paștele din Vechiul Testament se găsesc în broșura noastră gratuită Heidnische Feiertage oder Gottes Festtage? = Sărbători păgâne sau sărbători divine?).

Isus a poruncit: *„... faceți aceasta în pomenirea Mea"*, deoarece Paștele a fost creat *„ca o rânduială veșnică"* (**Exodul 12:14**).

14. Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în
cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri.

Sărbătoarea Paștelui trebuia să fie celebrată o dată în fiecare primăvară, la fel ca și zilele Azimelor. *„De aceea, să păzești această poruncă în fiecare an, la vremea potrivită"* (**Exodul 13:10**).

10. Să ții porunca aceasta la vremea hotărîtă, din an în an.

Isus ne-a dat un exemplu (**1 Petru 2:21**)

21. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat
o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.

prin faptul că sărbătorea regulat sărbătorile de primăvară (Luca 2:42; 22:8).

> 42. Când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului.

> 8. Și Isus a trimes pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: „Duceți-vă de pregătiți-ne Paștele, ca să mîncăm“

Dacă israeliții din Egipt ar fi sărbătorit această sărbătoare la o altă dată decât cea stabilită de Dumnezeu, ei nu ar fi fost cruțați de îngerul morții care a trecut prin Egipt în acea noapte. Dumnezeu ne-a poruncit să sărbătorim Paștele, chiar și după rânduiala Noului Testament, la o anumită dată. Isus a introdus simbolurile Noului Testament „când a sosit ceasul” (Luca 22:14).

> 14. Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli.

Un gest de umilință

Faptul că la ultima sărbătoare de Paște a lui Isus s-a mâncat pâine nedospită și s-a băut vin este consemnat în Evangheliile după Matei, Marcu și Luca. Ioan, însă, descrie o altă parte a sărbătorii.

În capitolul 13 din Evanghelia după Ioan se spune că, **după încheierea** Cinei Pascale (versetul 2, din *Biblia Versiunea King James*),

> 2. După ce s-a terminat cina, diavolul pusese deja în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, să-L vândă

Isus a luat un șorț (versetul 4)

> 4. S-a sculat dela masă, S-a desbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el.

și a spălat picioarele ucenicilor săi (versetul 5).

> 5. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.

„După ce le-a spălat picioarele, și-a luat hainele, s-a așezat din nou la masă și le-a spus: Știți voi ce v-am făcut? Voi mă numiți Stăpân și Domn și o spuneți pe bună dreptate, pentru că eu sunt. Dacă eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi trebuie să vă spălați picioarele unii altora. V-am dat un exemplu, ca să faceți și voi cum am făcut Eu” (Ioan 13:12-15).

> 12. După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăș la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?

13. Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sînt.
14. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora.
15. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu.

Vă întrebaţi dacă acest act de umilinţă este o poruncă obligatorie și pentru noi astăzi, consultaţi **Matei 28:19-20**. Acolo, Isus le spune aceloraşi ucenici: ,,De aceea, mergeți și faceți ucenici din toate popoarele: Botează-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și învață-i să păzească tot ce v-am poruncit. Deci ei au trebuit să ne învețe, să facem tot ceea ce Iisus le poruncise să facă."

19. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh.
20. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrşitul veacului. Amin.

De la comunitatea primară sărbătorită o dată pe an

Pavel le-a scris corintenilor în **1 Corinteni 5:7-8:** „Căci și noi avem un miel pascal, care este Hristos, care a fost jertfit. De aceea haideți să sărbătorim!" Aici este vorba despre sărbătoarea Azimelor. Această sărbătoare de o săptămână începe întotdeauna în ziua de după Pesah/Paște.

7. Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.
8. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.

În capitolul unsprezece din 1 Corinteni, Pavel oferă instrucțiuni mai detaliate pentru celebrarea Paștelui.

Ținuta femeii în adunări.
1. Călcați pe urmele mele, întrucît și eu calc pe urmele lui Hristos.
2. Vă laud că în toate privințele vă aduceți aminte de mine, și că țineți învățăturile întocmai cum vi le-am dat.
3. Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.
4. Orice bărbat, care se roagă sau proorocește cu capul acoperit, își necinstește Capul său.
5. Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul desvălit, își necinstește capul ei, pentrucă este ca una care ar fi rasă.

6. Dacă o femeie nu se învăleşte, să se şi tundă! Iar, dacă este ruşine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învălească.
7. Bărbatul nu este dator să-şi acopere capul, pentrucă el este chipul şi slava lui Dumnezeu, pe cînd femeia este slava bărbatului.
8. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat;
9. şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.
10. De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpînirii ei.
11. Totuş, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie.
12. Căci dacă femeia este din bărbat, tot aşa şi bărbatul prin femeie, şi toate sînt dela Dumnezeu.
13. Judecaţi voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu desvălită?
14. Nu vă învaţă chiar şi firea că este ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung,
15. pe cînd pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung?

Pentru că părul i-a fost dat ca învălitoare a capului.
16. Dacă iubeşte cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei şi nici Bisericile lui Dumnezeu.

Despre cina Domnului.

17. Vă dau aceste învăţături, dar nu vă laud pentrucă vă adunaţi laolaltă nu ca să vă faceţi mai buni, ci ca să vă faceţi mai răi.
18. Mai întîi de toate, aud că atunci cînd veniţi la adunare, între voi sînt desbinări. Şi în parte o cred,
19. căci trebuie să fie şi partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiţi buni.
20. Cînd vă adunaţi dar în acelaş loc, nu este cu putinţă să mîncaţi cina Domnului.
21. Fiindcă atunci cînd staţi la masă, fiecare se grăbeşte să-şi ia cina adusă de el, înaintea altuia; aşa că unul este flămînd, iar altul este beat.
22. Ce? N-aveţi case pentruca să mîncaţi şi să beţi acolo? Sau dispreţuiţi Biserica lui Dumnezeu, şi vreţi să faceţi de ruşine pe cei ce n-au nimic? Ce să vă zic? Să vă laud? În privinţa aceasta nu vă laud.
23. Căci am primit dela Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pîne.
24. Şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frînt-o, şi a zis: „Luaţi, mîncaţi; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea."
25. Tot astfel, după cină, a luat paharul, şi a zis: „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecîte ori veţi bea din el."
26. Pentrucă, oridecîteori mîncaţi din pînea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El.

27. De aceea, oricine mănîncă pînea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sîngele Domnului.
28. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuş, şi aşa să mănînce din pînea aceasta şi să bea din paharul acesta.
29. Căci cine mănîncă şi bea, îşi mănîncă şi bea osînda lui însuş, dacă nu deosebeşte trupul Domnului.
30. Din pricina aceasta sînt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi, şi nu puţini dorm
31. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi.
32. Dar cînd sîntem judecaţi, sîntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osîndiţi odată cu lumea.
33. Astfel, fraţii mei, cînd vă adunaţi să mîncaţi, aşteptaţi-vă unii pe alţii.
34. Celelate lucruri le voi rîndui cînd voi veni.

Versetul 26, unde se spune: ***„Căci ori de câte ori mâncați din această pâine și beți din acest pahar ...“,*** unii înțeleg greșit în sensul **„de câte ori doriți”.** Dar nu este vorba despre asta.

Versetul spune mai degrabă: ***„De câte ori”*** sărbătoriți, ***„vestiți moartea Domnului, până când El va veni”.***

Isus însuși a poruncit: ***„...faceți aceasta, ori de câte ori beți din el, spre pomenirea Mea”*** (versetul 25).

Zilele comemorative sunt de obicei aniversări. În mod similar, comemorăm moartea lui Isus Hristos o dată pe an, la o dată fixă.

Hristos a introdus această comemorare în ajunul morții Sale. Era începutul celei de-a 14-a zile a lunii Abib, conform calendarului lui Dumnezeu. Conform calendarului lui Dumnezeu, zilele încep la apusul soarelui, nu la miezul nopții. Apoi, mai târziu în aceeași zi, după ce Isus a mers la Ghetsimani, Iuda Iscariot a condus mulțimea la el și l-a luat prizonier. În aceeași zi, Isus a fost răstignit, în timpul zilei luminoase a celei de-a 14-a zile a lunii Abib.

Dacă noi urmăm exemplul lui Isus și sărbătorim această sărbătoare sfântă în același timp cu El – exact în ziua pe care Dumnezeu a poruncit-o pentru totdeauna pentru Paște – comemorăm astfel în fiecare an moartea Sa din ajunul răstignirii.

Adesea se înțelege greșit ceea ce Pavel a vrut să spună în versetele 27-29 din 1 Corinteni 11. Prin „nedemn”, apostolul nu se referă aici la creștinul care mănâncă pâinea sau bea vinul, ci la modul în care se face acest lucru. Dacă cunoaștem adevărul despre cum trebuie comemorată această sărbătoare și totuși o sărbătorim într-un alt moment decât cel prevăzut de Dumnezeu, o sărbătorim în mod nedemn. De asemenea, sărbătorim în mod nedemn atunci când nu primim Trupul și Sângele lui Hristos.

„Ostern/Ostara/~~Paște~~” – o traducere greșită

*(Traducerea în limba română a cuvântului Paște, este o traducere corectă în comparație cu alte denominațiuni religioase. Dar chiar daca, cuvântul este corect tradus, din păcate, **Biserica Ortodoxă celebrează tradițiile păgâne**, precum aproape toate celelalte comunități religioase de pe această planetă.)*

Cititorul atent al Bibliei lui Luther a observat cu siguranţă că în ediţiile mai vechi, în unele pasaje care se referă la Pesah/Paşte, mai ales în Noul Testament, apare cuvântul „Ostern”. În revizuirea din 1984, această traducere înşelătoare a fost însă corectată.

Ce înseamnă „a frânge pâinea”?

Unele confesiuni consideră Faptele Apostolilor 20:7 ca dovadă că „Cina Domnului” trebuie luată în fiecare duminică dimineaţa. Să reţinem mai întâi că este vorba aici despre perioada de după zilele azimelor. (Vers 6).

> **6.** Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile.

Pavel a predicat la o adunare de rămas bun, dar nu într-o duminică dimineaţă, ci într-o sâmbătă seara. Acolo au frânt pâinea, pentru că le era foame. În versetul 11 se spune: ,,Apoi s-a ridicat, a frânt pâinea, a mâncat şi a vorbit mult cu ei, până s-a crăpat de ziuă; şi aşa a plecat.“ Deci a fost doar o masă obişnuită.

> **11.** După ce s-a suit iarăş, a frînt pînea, a cinat, şi a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat.

Aceeaşi expresie „frângerea pâinii” apare şi în Faptele Apostolilor 27:33–36: *„Şi când a început să se lumineze, Pavel i-a îndemnat pe toţi să mănânce şi a zis: Astăzi este a paisprezecea zi de când aşteptaţi, aţi rămas fără hrană şi nu aţi mâncat nimic. De aceea vă îndemn să mâncaţi ceva; pentru că aceasta vă va salva; niciunui dintre voi nu-i va cădea niciun fir de păr din cap. Şi după ce a spus aceasta, a luat pâinea, a mulţumit lui Dumnezeu în faţa tuturor, a frânt-o şi a început să mănânce. Atunci toţi au devenit veseli şi au mâncat.”*

> **33.** Înainte de ziuă, Pavel a rugat pe toți să mănînce, și a zis: „Astăzi sînt patrusprezece zile, decînd stați mereu de veghe, și n-ați luat nimic de mîncare în gură.

> **34.** Deaceea vă rog să mîncați, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră; și nu vi se va pierde nici un păr din cap.“
> **35.** După ce a spus aceste vorbe, a luat pîne, a mulțămit lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frînt-o, și a început să mănînce.
> **36.** Toţi s-au îmbărbătat atunci, şi au luat şi ei de au mîncat.

În **Faptele Apostolilor 2:46** citim: ***„Și în fiecare zi erau împreună în templu și frângeau pâinea ici și colo în case, luau masa cu bucurie și cu inima curată...“***

> **46.** Toți împreună erau nelipsiți dela Templu în fiecare zi, frîngeau pînea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă.

Nu poate fi vorba despre „Cina Domnului” sau, mai precis, despre Cina Paștelui, deoarece Pavel explică, că dacă o mănânci doar pentru a-ți potoli foamea, te expui judecății (**1 Corinteni 11:34**).

> **34.** Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte lucruri le voi rândui când voi veni.

În acea vreme, la mese se obișnuia să se „rupă pâinea”, deoarece nu exista încă pâinea noastră, pe care o tăiem felii. Isus a frânt pâinea la Cina Paștelui, ca la orice masă obișnuită.

A RESPECTAT ISUS PERIOADE DE POST?

Postul despre care vorbim aici era respectat deja cu 200 de ani înainte de naşterea lui Isus. Era respectat chiar şi în timpul vieţii lui Iisus Hristos şi în zilele apostolilor. Dar Hristos nu l-a instituit şi niciodată nu l-a respectat. Nici cei doisprezece apostoli. Biserica fondată de Isus nu l-au respectat niciodată.

Dar cum a pătruns atunci perioada de post (postul cel mare) – o perioadă de patruzeci de zile de post şi pocăinţă – în creştinismul lumii occidentale?

Nu este timpul să ne gândim şi să ne întrebăm de ce respectăm obiceiurile noastre? Poate că am crezut că Postul Mare este învăţat în Biblie, deoarece Scriptura relatează că Isus a postit „patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi" (Matei 4:2).

> 2 Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămînzit.

Dar acesta nu era genul de post pe care majoritatea oamenilor îl practică în perioada Postului Mare. Luca relatează: „…Şi el [Isus] nu a mâncat nimic în acele zile, iar când s-au sfârşit, a început să-i fie foame. (Luca 4:2).

> 2 unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mîncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămînzit.

Să reţinem mai întâi că Isus nu s-a postit aşa cum o fac majoritatea oamenilor în perioada postului mare. Şi în al doilea rând, că Isus nu le-a poruncit niciodată ucenicilor Săi să postească în felul în care a postit El în acele patruzeci de zile. Şi, în al treilea rând, că cele patruzeci de zile ale sale au fost în toamnă (de la

sfârșitul lunii octombrie până la începutul lunii decembrie) și nu în perioada actuală de post. La multe săptămâni după acest post a venit Paștele (**Ioan 2:13**),

> **13. Paștele iudeilor erau aproape; și Isus S-a suit la Ierusalim**

în jurul perioadei în care majoritatea creștinilor sărbătoresc Paștele. Așadar, în cazul lui Isus, postul nu avea nicio legătură cu sărbătoarea anuală a Paștelui. Acest post de patruzeci de zile a fost o pregătire unică în viața sa pentru lupta cu diavolul, în care urma să se decidă cine va stăpâni lumea în cele din urmă (**Matei 4:1-11**).

> *Ispitirea lui Isus Hristos*
> **1. Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.**
> **2. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămînzit.**
> **3. Ispititorul s-a apropiat de El, şi i-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pîini.“**
> **4. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: «Omul nu trăieşte numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu.“**
> **5. Atunci diavolul L-a dus în sfînta cetate, L-a pus pe streşina Templului,**
> **6. şi I-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; şi ei Te vor lua pe mîni,ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră.“**
> **7. „De asemenea este scris“, a zis Iisus: „Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău.“**
> **8. Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor, şi I-a zis:**
> **9. „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pămînt şi Te vei închina mie.“**
> **10. „Pleacă, Satano“, i-a răspuns Isus. „Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.“**
> **11. Atunci diavolul L-a lăsat. Şi deodată au venit la Isus nişte îngeri, şi au început să-I slujească.**

De ce bisericile respectă perioada de post

Postul mare este o perioadă de patruzeci de zile de abstinență; începe în Miercurea Cenușii și se termină în Duminica Paștelui.

Cuvântul englezesc pentru Postul Mare, Lent, este înrudit cu cuvântul german Lenz (primăvară). Respectarea zilelor de post era inițial legată de primăvara anului. Astăzi însă, în emisfera nordică începe în timpul iernii. De ce?

Unde își are rădăcinile postul tocmai în această perioadă?

Să ne întoarcem mai întâi în cartea timpului până la sfârșitul

secolului al II-lea. Acest lucru s-a întâmplat la o sută de ani după moartea ultimului apostol. Într-o scrisoare din acea perioadă adresată episcopului de Roma, citim despre perioada postului: ***„Căci disputa nu se referă doar la ziua respectivă“*** – Au existat dispute cu privire la data la care ar trebui sărbătorită ziua numită Ostern/Paște –, **„dar mai ales modul în care este respectat postul“** – postul din perioada de penitență dinaintea Paștelui. „Pentru că unii cred că ar trebui să postească o zi, alții două, alții chiar mai multe, iar unii patruzeci.“ Această scrisoare a fost scrisă de Irineu, un episcop din Galia (așa se numea Franța în vremea Imperiului Roman).

De unde a apărut această incertitudine cu privire la postul dinaintea Paștelui?

Dumnezeu nu este un Dumnezeu care creează confuzie, este un Dumnezeu de ordine. Atunci cine a creat această confuzie cu privire la postul dinaintea Paștelui?

Irineu continuă: „Și această diferență în ceea ce privește respectarea regulilor nu a apărut în epoca noastră, ci mult mai devreme, în epoca strămoșilor noștri. Probabil că nu respectau cu strictețe regulile și au introdus un obicei pentru descendenții lor, conform propriilor concepții personale” – nu după autoritatea apostolică sau porunca lui Hristos (**Eusebiu, Istoria bisericii, cartea 5, capitolul 24).**

Bisericile nu respectau perioada de post pentru că Biblia o prescria, ci pentru că cei care se declarau creștini preluaseră obiceiul de la vecinii lor păgâni.

„Atâta timp cât perfecțiunea Bisericii primare [Biserica originară din Noul Testament] a rămas de neatins”, scria Cassian, un un lider al bisericii catolice din secolul al V-lea, ***„postul nu era respectat”, dar când oamenii au început să slăbească în zelul apostolic al evlaviei ... preoții au convenit în general să se retragă din interesele lor lumești printr-un post prescris de lege bisericească ...*** „ (**Antiquities of the Christian Church**, Cartea 21, Capitolul 1).

Postul sau abstinența de la anumite alimente a fost introdusă după perioada apostolică – prin autoritatea preoților.

Postul nu are origini apostolice. A pătruns în Imperiul Roman în secolul al II-lea. Și anume în același timp cu Ostern/Paștele. Perioada de post a fost întotdeauna legată de Ostern/Paște. Dar când a apărut obiceiul de a sărbători Ostern/Paștele?

Care este legătura dintre post și Paște?

Socrates Scholasticus a scris în secolul al IV-lea după Hristos, nu mult după împăratul Constantin, în lucrarea sa Ecclesiastical History: ***„Nici apostolii, nici evangheliile nu au prescris nicăieri ... Ostern/Paștele ... Deoarece oamenii iubesc sărbătorile, pentru că le permit să ia o pauză de la muncă, fiecare a sărbătorit [Paștele] după bunul plac și în conformitate cu obiceiurile locale ... Mântuitorul și apostolii săi nu ne-au poruncit să sărbătorim această sărbătoare ... La fel cum multe alte obiceiuri au fost introduse în diferite locuri în conformitate cu obiceiurile locale, și sărbătoarea Paștelui a fost respectată în fiecare loc în conformitate cu particularitățile popoarelor respective, deoarece niciun apostol nu a emis o regulă în acest sens. Și faptul că respectarea acestei reguli nu se bazează pe o lege, ci pe un obicei, este demonstrat de faptele în sine*** (Capitolul 22)."

Paștele a apărut ca o tradiție populară, la fel precum perioada postului, care nu este altceva decât pregătirea pentru Paște. Paștele este punctul culminant al postului mare.

Dar din ce oraș s-a răspândit celebrarea perioadei postului în întreaga creștinătate a Imperiului Roman?

Catholic Encyclopedia relatează următoarele: ***„În orice caz, din „Scrisori oficiale" ale Sfântului Atanasie reiese cu certitudine că în anul 331 el a impus turmei sale un post de patruzeci de zile înainte de Săptămâna Mare, și, în al doilea rând, că, după ce a călătorit la Roma și prin mare parte din Europa, a cerut cu insistență respectarea acestei tradiții."***

Athanasius, episcopul Alexandriei din Egipt, era influențat de obiceiurile romane. În Roma s-a ajuns la faptul că nu numai Paștele, ci și perioadele de post au fost introduse în Biserica creştină. Ireneus a confirmat acest lucru în celebra sa scrisoare, în care se spune că Postul Mare și Paștele au fost introduse în timpul episcopului Xystus al Romei. Acest episcop „nu tolera ca cei care veneau după el" să respecte obiceiul din Noul Testament de a comemora moartea lui Isus în a 14-a zi a primei luni din calendarul evreiesc. În schimb, el a introdus obiceiul sărbătorii de Paște și al Postului Mare.

Originea postului

În Biserica primară, perioada de post era numită în greacă

tessarakoste sau în latină ***quadragesima***. Ambele înseamnă ***„numără patruzeci***". Postul era sărbătorit uneori doar o zi sau două, alteori câteva săptămâni, dar era numit întotdeauna sărbătoarea celor patruzeci de zile.

De ce?

De ce trebuie ca această perioadă de abstinenţă să se numească astfel, deşi numărul de patruzeci de zile de post a fost stabilit definitiv pentru întreaga Biserică, de la Irlanda până în Asia Mică, abia la începutul secolului al VIII-lea d.Hr.?

Răspunsul este evident: la păgâni, această abstinenţă era numită „numără patruzeci”, deoarece sărbătoarea lor de primăvară dura exact atât! Lent înseamnă „primăvară", după cum am văzut.

Istoricul Wilkinson scrie în cartea sa, Egyptian Antiquities (Capitolul III, p. 181), păgânii ţineau posturi „care durau între şapte şi patruzeci şi dozei de zile, uneori chiar mai mult”. Însă durata iniţială a postului, care datează din vechiul Babilon de acum 4000 de ani, era de „patruzeci de zile” în primăvară (conform lucrării lui Layard, Nineveh and Babylon, capitolul 4, p. 93). De aici provine şi numele său „Patruzeci de zile”.

Imagini din secolul al XIX-lea îi înfăţişează pe Irineu, episcop de Lyon (stânga, îngenuncheat) şi pe Atanasie, episcop de Alexandria (dreapta). Ambii au fost teologi în primele secole ale Bisericii creştine. Culver Pictures

Fiecare țară a modificat în timp durata respectării, dar toate au păstrat denumirea. Oamenii care s-au convertit la creştinism în secolul al II-lea au preluat pur şi simplu obiceiurile pe care le-au găsit în țările lor respective – de aceea, de la început au fost în dezacord cu privire la durata postului. Trebuie să ne amintim că bisericile occidentale au avut nevoie de aproape opt secole pentru a reintroduce perioada de patruzeci de zile de abstinență, așa cum era obiceiul inițial în Babilon.

Unde vorbește Biblia despre asta?

Perioada de post nu este nici prescrisă, nici măcar menționată nicăieri în Noul Testament. Dar, ea este menționată în Vechiul Testament.

Postul cel mare, a fost începutul indispensabil al marii sărbători anuale în memoria morții și învierii lui Tamuz – falsul Mesia babilonian. Luna babiloniană iunie/iulie purta numele acestui fals Mesia. Cu patruzeci de zile înainte de sărbătoarea Tarmuz, celebrată de obicei în luna iunie, păgânii ţineau post. Ezechiel descrie acest lucru în Ezechiel 8:13-14: ***„Și El [Domnul] mi-a spus: «Vei vedea și mai mari urâciuni pe care le vor face."*** Să reținem că, Dumnezeu numește ceea ce va vedea Ezechiel ***„o urâciune". „Și iată că acolo stăteau femeile care-l plângeau pe Tamuz."***

> **13. Şi mi-a zis: „Vei mai vedea şi alte alte urîciuni mari, pe cari le săvîrşesc ei!"**
> **14. Şi m-a dus la intrarea porţii Casei Domnului din spre miazănoapte. Şi iată că acolo stăteau nişte femei, cari plîngeau pe Tamuz.**

Au plâns, așadar, pentru Tamuz. Această plângere a precedat sărbătoarea în cinstea presupusei învieri a lui Tamuz. Timp de patruzeci de zile, înainte de sărbătoarea în cinstea lui Tamuz, s-a postit și s-a plâns. Perioada de plâns și de post nu foarte strict era în primăvară. Perioada de post este o continuare a obiceiului păgân de primăvară, care presupunea abținerea de la anumite alimente înainte de celebrarea presupusei învieri a unei zeități păgâne babiloniene.

De aceea, Hristos și adevărata Biserică din Noul Testament nu le-au respectat niciodată. Pavel le-a interzis chiar creștinilor să respecte aceste „luni și perioade" păgâne (Galateni 4:9-10).

> **9. Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!**

> **10.** Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

Are Dumnezeu ceva împotrivă?

Dar ce contează, dacă Paștele și posturile sunt sărbători vechi păgâne? Nu este totuși bine să le sărbătorim, pentru a-L cinsti pe Hristos? Așa argumentează mulți. Dar să lăsăm pe Dumnezeu să răspundă la această întrebare.

Să auzim ce le transmite El poporului Său prin Moise: ***„Așa că ferește-te ... Să nu întrebi de zeii lor și să nu spui: „Cum slujeau aceste popoare zeilor lor?"*** Și eu vreau să fac la fel! ***Așa nu trebuie să slujești Domnului, Dumnezeului tău; căci au făcut zeilor lor tot ceea ce este ocară înaintea Domnului și ceea ce El urăște. ...***" (Deuteronom 12:30-31).

> **30.** vezi să nu te lași prins în cursă, călcînd pe urmele lor, dupăce vor fi nimicite dinaintea ta. Ferește-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor și să zici: „Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Și eu vreau să fac la fel."
> **31.** Tu să nu faci așa față de Domnul, Dumnezeul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcînd toate urîciunile pe cari le urăște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor.

Dumnezeu numește aceste obiceiuri păgâne de Paște și Post ***„urâciuni",*** deoarece ele îndreaptă gândirea pe căi greșite. Postul este un fel de întristare lumească pentru lucrurile care apasă conștiința. Dar conștiința nu este un criteriu pentru a distinge binele de rău. Pocăința din timpul postului este o falsificare a pocăinței autentice. Care este definiția biblică a păcatului? ***„Păcatul este încălcarea legii"*** (1 Ioan 3:4) – a Legii lui Dumnezeu!

> **4.** Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.

Poruncile lui Dumnezeu determină ce este bine și ce este rău. Și obiceiurile de Paște? Ele păstrează memoria învierii lui Isus, ca și cum aceasta ar fi avut loc într-o duminică dimineață. De fapt, potrivit Bibliei, Isus a înviat sâmbătă seara, după trei zile și trei nopți petrecute în mormânt (Matei 12:40).

> **40.** Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pîntecele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pămîntului.

Nu este de mirare că apostolii nu au învățat Biserica primitivă să respecte aceste tradiții provenite de la oameni.

Acum înţelegem şi faptul că, Ieremia a fost inspirat să scrie: *„Voi nu trebuie să acceptaţi cultul păgânilor, ... căci zeii lor sunt toţi nimic“* (Ieremia 10:2-4).

> 2. «Așa vorbește Domnul: «Nu vă luați după felul de viețuire al neamurilor, și nu vă temeți de semnele cerului, pentrucă neamurile se tem de ele.
> 3. Căci obiceiurile popoarelor sînt deşerte. Taie un lemn din pădure; mîna meşterului îl lucrează cu securea;
> 4. îl împodobeşte cu argint şi aur, şi ei îl ţintuiesc cu cuie şi ciocane, ca să nu se clatine.

Isus ne-a arătat prin exemplul Său ce ar trebui să facem – iar acest exemplu nu indică nici Paștele, nici o perioadă de post pascal.

Pentru o educație mai cuprinzătoare în istoria adevărată și în Cuvântul lui Dumnezeu accesați această sursă:

- https://archive.org/details/@laura01567?and%5B%5D=language%3A%22Romanian%22
- https://archive.org/details/@laura01567

ACEASTĂ BROȘURĂ NU ESTE DE VÂNZARE. Este publicată de Ambassador College ca serviciu gratuit în interesul public. Acest lucru a fost posibil datorită contribuțiilor persoanelor care s-au oferit voluntare pentru a sprijini această activitate la nivel mondial. Ambassador College, o fundație privată, este asociată cu Worldwide Church of God. O parte din necesarul financiar este acoperit de această biserică. Acceptăm cu recunoștință donațiile voluntare, dar rămânem fideli principiului de a nu solicita niciodată sprijin financiar din partea publicului.

354821/8902/1.0